DZIENNIK URZĘDOWY
MINISTERSTWA SKARBU

21 czerwca Nr. 17 Rok 1935.

Cena numeru niniejszego 75 gr, z przesyłką zwyczajną 85 gr, poleconą zł 1,15. Prenumerata kwartalna 6 zł. Cena ogłoszeń za tekstem od wiersza 1 m/m szpalty redakcyjnej 40 gr, tabelaryczne i cyfrowe 80 gr. Materjał redakcyjny oraz ogłoszenia, które na mocy przepisów obowiązujących podlegają opublikowaniu w „Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Skarbu", należy kierować do Administracji, Rymarska 3. Tel. redakcji Min. Sk. 12.12.29, tel. Administracji Min. Sk. 11.05.08.

Za terminowy druk ogłoszeń Administracja nie odpowiada. Konto czekowe w P.K.O. Nr. 30305.

TREŚĆ DZIAŁU URZĘDOWEGO:

394.

OBWIESZCZENIE MINISTRA PRZEMYSŁU I HANDLU

z dnia 31 maja 1935 r.

w sprawie ogłoszenia jednolitego tekstu rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 1 czerwca 1927 r. o popieraniu rozbudowy i rozwoju gospodarczego miasta i portu Gdyni.

Na podstawie art. 2 ustawy z dnia 18 marca 1935 r. w sprawie zmiany rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 1 czerwca 1927 r. o popieraniu rozbudowy i rozwoju gospodarczego miasta i portu Gdyni (Dz. U. R. P. z 1935 r. Nr. 25, poz. 169) ogłaszam jednolity tekst powołanego rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 1 czerwca 1927 r. (Dz. U. R. P. Nr. 51, poz. 452) z uwzględnieniem zmian i uzupełnień wprowadzonych rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 listopada 1930 r. (Dz. U. R. P. Nr. 80, poz. 631) i ustawą z dnia 18 marca 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr. 25, poz. 169) z zastosowaniem odpowiedniej numeracji artykułów.

Minister Przemysłu i Handlu: *H. Floyar-Rajchman*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 13 czerwca 1935 r. Nr. 42, poz. 285).

Załącznik do obwieszczenia Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 31 maja 1935 r (poz. 394).

ROZPORZĄDZENIE PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ

z dnia 1 czerwca 1927 r.

o popieraniu rozbudowy i rozwoju gospodarczego miasta i portu Gdyni.

Art. 1.

Miasto Gdynia w województwie pomorskiem i przedsiębiorstwa handlowe i przemysłowe na obszarze tego miasta uzyskują przywileje określone niniejszem rozporządzeniem.

Art. 2.

Coroczny preliminarz budżetowy Państwa winien przewidywać kredyty na cele rozbudowy i rozwoju gospodarczego miasta i portu Gdyni.

Art. 3.

Pożyczki w obligacjach komunalnych Banku Gospodarstwa Krajowego, udzielone na cele inwestycyjne gminie m. Gdyni, będą korzystały z poręki państwowej do wysokości 5 miljonów w złotych w złocie.

Art. 4.

Pomoc kredytowa, przewidziana w obowiązujących przepisach o rozbudowie miast, przysługuje na obszarze m. Gdyni nietylko w wypadkach wznoszenia nowych budynków mieszkalnych, ale także nowych budynków wszelkiego innego rodzaju i niezależnie od wielkości poszczególnych lokali.

Gmina miasta Gdyni oraz spółdzielnie i instytucje społeczno-humanitarne na obszarze m. Gdyni mogą korzystać z kredytów budowlanych, przewidzianych w obowiązujących przepisach o rozbudowie miast, do wysokości 90%, osoby zaś prywatne do wysokości 80% kosztów budowy bez wartości placu.

Art. 5.

Ze względów wyższej użyteczności mogą być w wypadkach gospodarczej konieczności wywłaszczane na rzecz Skarbu Państwa, miasta lub portu Gdyni nieruchomości, położone w granicach gminy Gdyni oraz jej sfery interesów mieszkaniowych, potrzebne dla celów rozbudowy urządzeń i zakładów oświatowych i użyteczności publicznej, rozbudowy składów i urządzeń portowych, rozbudowy wolnej strefy portowej oraz rozbudowy przemysłu, którego istnienie związane jest z handlem morskim.

Art. 22 § 3 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 września 1934 r. — Prawo o postępowaniu wywłaszczeniowem (Dz. U. R. P. Nr. 86, poz. 776) ma zastosowanie do przypadku wywłaszczenia nieruchomości na rzecz gminy m. Gdyni.

Art. 6.

Odstępowanie gruntów państwowych gminie miasta Gdyni na zasadzie art. 14 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 kwietnia 1927 r. o rozbudowie miast (Dz. U. R. P. Nr. 42, poz. 372) będzie uskuteczniane na podstawie wniosku Ministra Spraw Wewnętrznych, powziętego w porozumieniu z Ministrami Skarbu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych. Uprzednie zatwierdzanie programu rozbudowy miasta lub części miasta, przewidziane w art. 4 tegoż rozporządzenia, nie jest wymagane.

W stosunku do odstąpionych gruntów nie będą miały zastosowania również postanowienia art. 14 ust. 5 powołanego rozporządzenia o rozbudowie miast.

Art. 7.

W zastosowaniu do budowli, położonych w granicach administracyjnych miasta Gdyni, przedłuża się przewidziany w ustawie z dnia 24 marca 1933 r. o ulgach dla nowowznoszonych budowli (Dz. U. R. P. Nr. 22, poz. 173) piętnastoletni okres zwolnienia od podatku od nieruchomości względnie od podatków budynkowych do lat dwudziestu pięciu.

Postanowienie niniejszego artykułu nie ma zastosowania do podatków, pobieranych na rzecz miasta Gdyni.

Art. 8.

Przedsiębiorstwa lub zakłady, znajdujące się w Gdyni, na których prowadzenie wymagane jest w myśl rozdziału II ustawy z dnia 15 lipca 1925 r. o państwowym podatku przemysłowym (Dz. U. R. P. z 1934 r. Nr. 76, poz. 716) posiadanie oddzielnego świadectwa przemysłowego, a których działalność przyczynić się może do rozwoju gospodarczego miasta Gdyni, mogą być przez Ministra Skarbu na wniosek Ministra Przemysłu i Handlu zwolnione od państwowego podatku przemysłowego na przeciąg 15 lat od ich uruchomienia, nie dłużej jednak, jak do roku 1945 włącznie.

Przedsiębiorstwa i zakłady, zwolnione od państwowego podatku przemysłowego w myśl ustępu poprzedniego, podlegają wymiarowi idealnego podatku przemysłowego w celu opodatkowania na rzecz związków samorządowych i innych korporacyj, wymienionych w art. 43 powołanej ustawy o państwowym podatku przemysłowym.

Art. 9.

Przedsiębiorstwa przemysłowe, komunikacyjne, śpichrze i chłodnie, które w okresie do końca 1940 r. powstaną i będą znajdowały się w Gdyni, może Rada Ministrów — w wyjątkowych przypadkach, zasługujących na szczególne uwzględnienie — zwolnić na okres dziesięcioletni, nie dłużej jednak niż do końca 1945 r. od państwowego podatku dochodowego, pobieranego na zasadzie działu I ustawy o państwowym podatku dochodowym (Dz. U. R. P. z 1934 r. Nr. 76, poz. 715), o ile przedsiębiorstwa te poczynią w Gdyni w okresie do końca roku 1940 inwestycje, mające doniosłe znaczenie dla rozbudowy i rozwoju gospodarczego miasta i portu Gdyni.

Wnioski o zwolnienie przedkładają Radzie Ministrów wspólnie Ministrowie Skarbu oraz Przemysłu i Handlu.

Przedsiębiorstwa, zwolnione od państwowego podatku dochodowego, w myśl ustępu pierwszego, podlegają wymiarowi idealnego podatku dochodowego w celu opodatkowania ich na rzecz gmin i powiatowych związków komunalnych — zgodnie z art. 24 powołanej ustawy o państwowym podatku dochodowym.

Art. 10.

Akty wywłaszczenia, przewidziane w art. 5, są wolne od opłat stemplowych.

Minister Skarbu na wniosek Ministra Przemysłu i Handlu może zwolnić od opłat stemplowych pisma, sporządzone w okresie do 1945 r. włącznie, a stwierdzające przejście własności rzeczy nieruchomych, niezbędnych do uruchomienia lub powiększenia przedsiębiorstw przemysłowych lub handlowych, które na obszarze miasta Gdyni bądź już rozpoczęły, bądź rozpoczną do końca 1935 r. działalność, mogącą się przyczynić do rozwoju gospodarczego Gdyni.

Zwolnienie od opłat, przewidziane w ustępie poprzednim, nie pociąga za sobą zwolnienia od opłat komunalnych.

Art. 11.

Minister Skarbu na wniosek Ministra Przemysłu i Handlu może zwolnić od opłat stemplowych pisma, sporządzone do końca 1940 r., dotyczące założenia spółki handlowej z siedzibą w Gdyni lub powiększenia kapitału zakładowego takiej spółki, jeżeli jej działalność może się przyczynić do rozwoju gospodarczego Gdyni.

Art. 12

Nowowznoszone domy mieszkalne, położone na terenie m. Gdyni i zwolnione na zasadzie art. 2 ustawy z dnia 24 marca 1933 r. o ulgach dla nowowznoszonych budowli (Dz. U. R. P. Nr. 22, poz. 173) od państwowego podatku dochodowego, podlegają, począwszy od roku 1935, wymiarowi idealnego podatku dochodowego w celu ustalenia, przewidzianego w art. 24 ustawy o państwowym podatku dochodowym (Dz. U. R. P. Nr. 76, poz. 715), dodatku na rzecz m. Gdyni.

Art. 13.

Wykonanie niniejszego rozporządzenia porucza się Ministrowi Przemysłu i Handlu w porozumieniu z zainteresowanymi ministrami.

Art. 14.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia i obowiązuje do dnia 31 grudnia 1936 r. włącznie, o ile poszczególne artykuły nie stanowią inaczej.

395.

OBWIESZCZENIE KOMISARZA GENERALNEGO POŻYCZKI NARODOWEJ

z dnia 3 czerwca 1935 r.

w sprawie dokonywania przelewów obligacyj Pożyczki Narodowej.

Na podstawie § 3 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 25 maja 1934 r. o wystawianiu obligacyj 6% Pożyczki wewnętrznej oraz zasa-

dach ich obrotu (Dz. U. R. P. Nr. 47, poz. 416) i w związku z obwieszczeniem moim z dnia 8 sierpnia 1934 r. o przelewach obligacyj Pożyczki Narodowej (Monitor Polski z dn. 23 sierpnia 1934 r. Nr. 191, poz. 251) podaję do wiadomości, że z dniem 1 czerwca 1935 r. zezwoleń na dokonanie przelewu obligacyj Pożyczki Narodowej udziela Urząd Długów Państwa w następujących wypadkach:

1) instytucjom kredytowym, które otrzymały zezwolenie na przyjmowanie obligacyj na spłatę zobowiązań w myśl rozporządzenia Ministra Skarbu z dn. 21.VII. 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr. 66, poz. 585) oraz w myśl obwieszczenia mego z dn. 8 sierpnia 1934 r.;

2) centralnym instytucjom kredytowym, które w myśl ust. 2 § 3 rozporządzenia Ministra Skarbu z dn. 21.VII. 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr. 66, poz. 585) udzielać będą zastawu instytucjom kredytowym, przyjmującym obligacje na spłatę zobowiązań;

3) zakładom ubezpieczeń, które otrzymały zezwolenie na zawieranie umów ubezpieczeń na życie, przewidujących przyjmowanie obligacyj Pożyczki Narodowej tytułem wpłat na składki w myśl rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 21.VII. 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr. 66, poz. 586);

4) instytucjom państwowym, przyjmującym obligacje Pożyczki Narodowej jako kaucje i wadja w myśl § 4 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 25.V. 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr. 47, poz. 416) w razie przepadku kaucyj i wadjów;

5) instytucjom samorządowym, które przyjmować będą obligacje Pożyczki Narodowej jako kaucje i wadja, w razie przepadku kaucyj i wadjów;

6) instytucjom ubezpieczeń społecznych, które przyjmować będą obligacje Pożyczki Narodowej jako kaucje i wadja po kursie, ustalonym dla papierów wartościowych w obwieszczeniu Ministra Skarbu z dnia 9 lipca 1934 r. (Monitor Polski z dnia 10 lipca 1934 r. Nr. 155, poz. 205) w razie przepadku kaucyj i wadjów oraz w wypadkach przyjmowania obligacyj Pożyczki Narodowej na pokrycie składek ubezpieczeniowych w granicach, ustalonych przez Ministra Opieki Społecznej;

7) spadkobiercom, którzy dziedzicząc obligacje Pożyczki Narodowej udowodnią prawa spadkowe dokumentami, wymaganemi przez obowiązujące przepisy prawa;

8) osobom, które otrzymują obligacje na zasadzie prawomocnego wyroku sądowego;

9) członkom rodziny w wypadkach przelewu na rzecz najbliższej rodziny, t .zn. współmałżonków oraz wstępnych i zstępnych do drugiego stopnia pokrewieństwa włącznie (rodzice, dziadkowie, dzieci i wnuki);

10) w razie przepadku kaucyj i wadjów, przyjętych w obligacjach Pożyczki Narodowej przez osoby i firmy prywatne conajmniej po kursie, ustalonym dla papierów wartościowych w obwieszczeniu Ministra Skarbu z dnia 9 lipca 1934 r. (Monitor Polski z dnia 10 lipca 1934 r. Nr. 155, poz. 205) o ile te osoby i firmy uzyskały zezwolenie Komisarza Generalnego Pożyczki Narodowej na przyjmowanie obligacyj Pożyczki Narodowej jako kaucje i wadja;

11) przy regulowaniu obligacjami conajmniej po kursie emisyjnym (96 za 100) składek w związkach, korporacjach i zrzeszeniach zawodowych, w wypadkach, gdy instytucje te uzyskały uprzednio zgodę Komisarza Generalnego Pożyczki Narodowej na przyjmowanie obligacyj tytułem wpłat na składki;

12) przy składaniu obligacyj jako ofiary lub składki na rzecz instytucyj społecznych, których działalność posiada znaczenie ogólno-państwowe, o ile instytucje te uzyskały uprzednio od Komisarza Generalnego Pożyczki Narodowej zezwolenie na przyjmowanie obligacyj tytułem wpłat;

13) w wypadkach przyjęcia obligacyj przez pracodawcę conajmniej po kursie 96 za 100 zł. nominału tytułem pokrycia zobowiązań pracownika w stosunku do pracodawcy o ile uprzednio pracodawca uzyskał zezwolenie Komisarza Generalnego Pożyczki Narodowej na przyjęcie obligacyj;

14) prywatnym szkołom w myśl zasad okólnika Ministra Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego z dn. 24.IV.1935 r. Nr. II S.2262/35.

W wypadkach nieobjętych niniejszem obwieszczeniem decyzję w sprawach przelewu obligacyj wydaje Komisarz Generalny Pożyczki Narodowej.

Komisarz Generalny Pożyczki Narodowej:
(—) *Anatol Minkowski.*

396.

WYKŁADNIA

ustawy o opłatach stemplowych, ustalona przez Ministerstwo Skarbu.

Skrót: u. o. s. — ustawa o opłatach stemplowych z dn. 1 lipca 1926 r. (Dz. U. R. P. z 1932 r. Nr. 41, poz. 413).

r. w. s. — rozporządzenie wykonawcze z dnia 10 października 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 99, poz. 842).

Nr. 436: (art. 26). Najwyższy Trybunał Administracyjny wyrokiem z dnia 10 kwietnia 1935 r. L. Rej. 8027/32 ustalił, że § 49 r. w. s. ma zastosowanie również do pism, niewymienionych w § 48 r. w. s., jeżeli faktycznie są wydawane z księgi grzbietowej z pozostawieniem talonu lub kopji (L. D. V. 19245/5/35).

397.

WYKŁADNIA
ustawy o opłatach stemplowych, ustalona przez Ministerstwo Skarbu.

Skrót: u. o. s. — ustawa o opłatach stemplowych z dn. 1 lipca 1926 r. (Dz. U. R. P. z 1932 r. Nr. 41, poz. 413).

r. w. s. — rozporządzenie wykonawcze z dnia 10 października 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 99, poz. 842).

Nr. 437: (art. 49 i 58). Jeżeli zostało dozwolone uiszczenie ratami opłaty stemplowej, której przedmiotem jest pismo: 1) stanowiące tytuł przejścia własności przy parcelacji, przeprowadzonej na zasadzie przepisów o reformie rolnej, podlegające opłacie w wysokości 1% (art. 58, ustęp trzeci u. o. s.), lub 2) stwierdzające tytuł przejścia własności gospodarstwa wzorowego, przewidziane w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 27 kwietnia 1927 r. (Dz. U. R. P. Nr. 44, poz. 390), lub 3) stwierdzające cesję prawa, wynikającego stąd, że cedent jest wymieniony w wykazie nabywców działek, zatwierdzonym przez władzę ziemską (art. 58, ustęp 3, ustawy o wykonaniu reformy rolnej Dz. U. R. P. z 1926 r. Nr. 1, poz. 1) i następnie — przed uiszczeniem wszystkich rat i zarazem przed upływem lat 5 od dnia, w którym opłatę urzędownie wymierzono przedstawiono pismo, podpisane przez zbywcę, którem on obniża cenę sprzedaży pierwotnie umówioną ,to izba skarbowa ma obliczyć, jaka kwota należałaby się tytułem opłaty stemplowej (wraz z dodatkiem komunalnym), gdyby cena sprzedaży już pierwotnie została ustanowiona w sumie, na którą została obniżona; izba skarbowa zarządzi na podstawie art. 49 (ustępów: drugiego i trzeciego) u. o. s. umorzenie z nieuiszczonej jeszcze reszty opłaty sumy, o którą ta reszta wraz z częścią już uiszczoną przewyższa kwotę nowoobliczoną (i ewentualnie też umorzenie odpowiedniej części należności komunalnej: jeśli została wymierzona w myśl art. 13 ustawy o tymczasowem uregulowaniu finansów komunalnych w brzmieniu art. 1, działu VI, ustawy z dnia 17.3. 1932 r. Dz. U. R. P. Nr. 25 ,poz. 223 oraz Dz. U. R. P. z 1932 r. Nr. 106, poz. 884). Jeżeli zbywcą nie jest ani Skarb Państwa, ani bank państwowy, to załatwienie przychylne wniosku o umorzenie reszty (lub jej części) może nastąpić tylko wówczas, gdy pismo zbywcy, wyżej określone, zostało sporządzone w formie aktu notarjalnego lub notarjalnie uwierzytelnionego.

Obniżenie ceny sprzedaży, o jakiem mowa, jest przewidziane w szczególności w art. 2 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 października 1934 r. o obniżeniu zadłużenia gospodarstw rolnych z tytułu należności Funduszu Obrotowego Reformy Rolnej (Dz. U. R. P. N. 94, poz. 842). W razie zastosowania tego przepisu urząd wojewódzki wystosuje do urzędu skarbowego, w którym opłata stemplowa jest na przypisie, zawiadomienie według następującego formularza:

„W związku z wykładnią Nr. 437, ogłoszoną w Nr. 17 Dziennika Urzędowego Ministerstwa Skarbu z 1935 r., Urząd Wojewódzki zawiadamia:

1) że od orzeczenia . . . . . (określenie władzy ziemskiej) z dnia . . . . . 19 . . r. Nr. . . . ., ustalającego przeniesienie na . . . . (imię i nazwisko) . . . . . . prawa własności działki Nr. . . . . . z rozparcelowanego majątku państwowego . . . (nazwa), położonego w powiecie . . . wymierzona została prawomocną decyzją . . . . (określenie władzy) z dnia . . . . . . 19 . . r. Nr. . . . . . opłata stemplowa wraz z 10% dodatkiem na rzecz Skarbu Państwa . . . . . . zł. . . . . . gr. na rzecz Powiatowego Związku Samorządowego w . . . . zł. . . . . . gr.
Razem . . . . zł. . . gr.

2) że Urząd Wojewódzki stosując art. 2 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24.X. 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr. 94, poz. 842) umorzył . . . . % należności Funduszu Obrotowego Reformy Rolnej z tytułu sprzedaży wymienionej wyżej działki".

Urząd skarbowy po otrzymaniu takiego zawiadomienia ma zbadać, czy dana opłata stemplowa jeszcze zalega. W razie stwierdzenia, że została całkowicie zapłacona, dalsze zarządzenia są zbędne. W razie zaś stwierdzenia, że opłata jeszcze zalega, ma przesłać pismo urzędu wojewódzkiego wraz z aktami, dotyczącemi danej opłaty oraz z wyciągiem z księgi bierczej izbie skarbowej, która postąpi w sposób, wskazany w ustępie pierwszym niniejszej wykładni. (L. D. V. 21337/5/35).

398.

OKÓLNIK T. 22 MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 8 czerwca 1935 r.

L. D. IV. 16228/2/35

w sprawie clenia narzędzi kowalskich (poz. 1001 p. 6 T. C.).

Do
wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych i Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Na podstawie art. 13 ust. 4 prawa celnego (Dz. U. R. P. Nr. 84, poz. 610 z 1933 r.) Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, że według poz. 1001 p. 6 taryfy celnej należy clić podsadzaki kowalskie wszelkie, a więc tak zaopatrzone w otwory do osadzania ich na trzony, jak też z czworobocznem zakończeniem do osadzania ich w odpowiednie otwory kowadła.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

399.

OKÓLNIK T. 20 MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 11 czerwca 1935 r.

L. D. IV. 7167/2/35

w sprawie stosowania ulgi konwencyjnej do tłoków silników samochodowych z poz. 1085 z p. 10 lit. b III taryfy celnej.

Do
wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych oraz Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, że tłoki do silników samochodowych i motocyklowych z aluminjum i jego stopów nadchodzące z państw traktatowych i zaopatrzone w należycie wystawione świadectwa pochodzenia, należy clić według poz. 1085 p. 10 lit. b III taryfy celnej z zastosowaniem stawki konwencyjnej (zł. 300,—) przewidzianej w układzie dodatkowym z dnia 3 lutego 1934 r. do konwencji handlowej polsko-szwajcarskiej z dnia 26 czerwca 1922 r. dla tłoków do silników spalinowych wszelkiego rodzaju z aluminjum i jego stopów.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

400.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 11 czerwca 1935 r.

L. D. IV. 12479/3/35

w sprawie wywozu drewna.

Do
wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych oraz Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

W celu jednolitego postępowania przy odprawie celnej wywozowej drewna, wymienionego w uwagach do grupy II taryfy celnej wywozowej, ustanowionej rozporządzeniem z dnia 23 października 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr. 96, poz. 873) i częściowo zmienionej rozporządzeniem z dnia 9 kwietnia 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr. 31, poz. 229), wyjaśnia się co następuje:

1) Drewno, wymienione w poz. poz. 14, 16, 17, 18 i 19 taryfy celnej wywozowej, podlega zwolnieniu od cła przy wywozie, o ile transporty tego drewna są zaopatrzone w należycie wystawione i podpisane przez upoważnione do tego osoby zaświadczenia Ministerstwa Przemysłu i Handlu.

Wzory zaświadczeń na wolny od cła wywóz drewna oraz nazwiska i facsimile urzędników Ministerstwa Przemysłu i Handlu, upoważnionych do podpisywania tych zaświadczeń, przesyła Dyrekcjom Ceł bezpośrednio Ministerstwo Przemysłu i Handlu wraz z odpowiedniemi wyjaśnieniami co do terminów obowiązywania zaświadczeń danego wzoru.

2) Zaświadczenia Ministerstwa Przemysłu i Handlu, zależnie od sortymentu drewna, wystawiane są na: 1, 2½, 5, 10, 15, 20, 30, 100 i 500 tonn. Od ilości, na które opiewa dane zaświadczenie, dopuszczalna jest tolerancja:

przy transportach kolejowych i kołowych — nie przekraczająca 10% in plus,

przy transportach morskich lub rzecznych — nie przekraczająca 15%.

Każde zaświadczenie odnosi się tylko do danego transportu, a zatem, w razie wywozu ilości mniejszych od podanych w zaświadczeniu, strona traci prawo do wywiezienia bez cła za tem samem zaświadczeniem w innym transporcie niewykorzystanych ilości.

3) Zaświadczenie na wolny od cła wywóz wystawia się w jednym egzemplarzu. Składa się ono z dwóch części: 1) właściwego zaświadczenia (I — lewy odcinek), które służy urzędowi celnemu za podstawę do zwolnienia od cła i 2) potwierdzenia zwolnienia od cła danego transportu (II — prawy odcinek). Górną część odcinka II-go wypełnia urząd celny przy odprawie, część dolną zaś eksporter. Właściwe zaświadczenie (odcinek I) dołącza urząd celny trwale do zgłoszenia celnego wywozowego. Odcinek II, po wpisaniu do górnej części jego: daty odprawy wywozowej, pozycji rejestru wywozu, faktycznie wywiezionej ilości, firmy eksportera, na którego opiewa właściwe zaświadczenie (odcinek I), stacji lub portu załadowania, Nr. wagonu względnie nazwy statku i kraju przeznaczenia, a następnie po ostemplowaniu odcinka pieczęcią urzędu celnego i zaopatrzeniu go w podpis naczelnika urzędu celnego lub jego zastępcy, wysyła urząd celny przy spisie do Ministerstwa Przemysłu i Handlu 1, 11 i 21 każdego miesiąca za ubiegłą dekadę.

4) Zaświadczenia ze śladami podskrobań, poprawek lub przekreśleń (z wyjątkiem przewidzianych w tekście) nie mogą być przez urząd celny uznawane.

Na odwrotnej stronie odcinka II-go może być natomiast umieszczony stempel Naczelnej Dyrekcji Lasów Państwowych lub Sekcji Eksportowej Związków Branżowych albo t. p. instytucji, za których pośrednictwem wydawane są zaświadczenia.

5) Ponieważ przy wywozie drewna, jako artykułu masowego, mogą zachodzić wypadki pomieszania sortymentów, podlegających cłu wywozowemu, z sortymentami wolnemi od cła, należy przeto przy odprawie wywozowej zwracać uwagę tak na rodzaj jak i na wymiary wywożonego drewna. Możliwie dokładne badanie wymiarów, z uwzględnieniem tolerancji, przewidzianej w uwadze 4 do grupy II taryfy celnej wywozowej oraz w wyjaśnieniach uzupełniających taryfę celną wywozową (Dz. U. R. P. Nr. 96 z 1934 p. 874), zaleca się szczególnie przy transportach zawierających drewno o wymiarach zbliżonych do wymiarów sortymentów podlegających cłu wywozowemu.

Co się tyczy kopalniaków o wymiarach zbliżonych lub identycznych z wymiarami papie-

rówki, to należy mieć na uwadze, że ze względu na znacznie droższy przewóz kolejowy kopalniaków, jak i ze względu na cło przywozowe, istniejące na kopalniaki na głównym rynku odbiorczym — w Niemczech przy równoczesnem tam braku takiego cła na papierówkę, wypadki deklarowania papierówki, jako kopalniaków, w praktyce nie wydają się być możliwe. W przypadkach jednak nasuwających uzasadnione wątpliwości, że deklarowane jako kopalniaki drewno może być przyjęte za papierówkę, należy zażądać od eksportera przedłożenia zaświadczenia Rady Naczelnej Związków Drzewnych w Polsce lub Nadleśnictwa Państwowego, któreby stwierdziło sortyment nasuwającego wątpliwości ładunku drewna.

Tam, gdzie taryfa celna wywozowa podaje dwa wymiary — średnicy i długości (jak przy drewnie olszowem i osikowem), cło wywozowe stosuje się dopiero wówczas, gdy wywożone drewno odpowiada jednocześnie obu wymienionym warunkom tak co do długości jak i średnicy.

Zaznacza się, że dokładne badanie wymiarów wywożonego drewna nie powinno jednak w żadnym wypadku powodować trudności przy wywozie tego towaru, jako to zbytniego przetrzymywania transportów i t. p.

6) Jednocześnie uchyla się okólniki Ministerstwa Skarbu z dnia 26 października 1931 r. L. D. IV. 15481/2/31 w sprawie wywozu drewna tartego iglastego oraz papierówki (Dz. Urz. Min. Skarbu Nr. 33/1931, poz. 465) oraz z dnia 5 stycznia 1934 r. L. D. IV. 34412/3/33 w sprawie wywozu sliprów, podkładów kolejowych, mostownic, podrozjezdnic, timbrów i belek angielskich.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

401.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU
z dnia 12 czerwca 1935 r.

L. D. IV. 17935/2/35

w sprawie przesyłania prób towarów do Departamentu Ceł.

Do
wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych oraz Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Ministerstwo Skarbu poleca, aby akta dotyczące taryfikacji prób, były przesyłane do Departamentu Ceł osobno, a nie w paczkach zawierających próby. Paczki z próbami przesyłane do Departamentu Ceł winny być zaopatrzone w liczbę Urzędu tę samą, jaka figuruje na odnośnym akcie.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

402.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU
z dnia 12 czerwca 1935 r.

L. D. IV. 17646/3/35

w sprawie wzoru świadectw pochodzenia wystawianych przez węgierskie urzędy celne.

Do
wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych oraz Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

W porozumieniu z Ministerstwem Spraw Zagranicznych oraz Ministerstwem Przemysłu i Handlu ustala się następujący wzór świadectw pochodzenia, wystawianych przez węgierskie urzędy celne dla towarów, pochodzących i przychodzących z Węgier.

Minta
Wzór

. . . . . . i vámhivatal.
. . . . . . szám.
Urząd Celny w . . . .
Nr. . . . . . .

Származási bizonylat
Świadectwo pochodzenia

A . . . . — i m. kir. vámhivatal az
kereskedő
N. N. ———
iparos
Węgierski urząd celny w . . . . za-
. . . . . lakos által bemutatott hiteles okmá-
świadcza na podstawie wiarogodnych dokumen-
nyok alapján igazolja, hogy az alább feltüntetett,
tów, przedstawionych przez p. . . . . N. N.
a lengyel vámterületre
kupca
———
przemysłowca
vasuton
———
hajón (a hajó megnevezése)
zamieszkałego w . . . ., że niżej wyszcze-
küldött áruk:
gólnione towary, wysyłane do polskiego obszaru celnego
koleją
———
statkiem (nazwą statku)
są:

a)
magyar származásuak
———
pochodzenia węgierskiego

Magyarországon dolgoztattak fel

b)
és a munkadíj értéke és a magyar nyersanyag
———
przetworzone na Węgrzech i nie mniej jak 50% ogólnej wartości towaru przypada na
legalább az áru teljes értékének 50%-át teszi ki
———
koszty robocizny i surowców węgierskich.

Az áru megnevezése
Nazwa towaru
Csomagolása, neme
Rodzaj opakowania
A küldemények darabszáma
Ilość przesyłek
Számai és jelzései
Numery i znaki
Sulya kilogrammban $\frac{\text{brutto}}{\text{netto}}$
Waga w kilogramach $\frac{\text{brutto}}{\text{netto}}$
Értéke
Wartość
Érvényes a kiállitás napjától számitott 6 hónapig
Ważne w przeciągu 6 miesięcy od daty wystawienia.
Kelet, 193 . . . évi . . . . hó . . . n
Dnia . . . . 193 . . r.
A vámhivatal pecsétje Aláirás.
Pieczęć urzędu celnego Podpis.

Świadectwa pochodzenia wystawiane według powyższego wzoru przez węgierskie urzędy celne wolne są od polskiej wizy konsularnej i zachowują ważność w ciągu 6 miesięcy, licząc od daty wystawienia.

Należy je honorować tak przy udzielaniu zniżek konwencyjnych jak i przy zwalnianiu od zakazów przywozu, jeżeli w pozwoleniu na przywóz, wydanem przez Ministerstwo Przemysłu i Handlu, umieszczone będzie zastrzeżenie, uzależniające pozwolenie na przywóz od przedstawienia świadectwa pochodzenia.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

403.

OKÓLNIK T. 21 MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 12 czerwca 1935 r.

L. D. IV. 17369/2/35

w sprawie wyjaśnień do przywozowej taryfy celnej (dotyczy poz. 948 i poz. 962 tar. cel.).

Do

wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych oraz Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Na podstawie art. 13 ust. 4 prawa celnego (Dz. U. R. P. Nr. 84, poz. 610 z 1933 r.) Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, co następuje:

1) Według poz. 948 tar. celnej winien być clony drut żelazny i stalowy cięty, pokryty warstwą chemikalij, używany do spawania, natomiast drut żelazny i stalowy cięty, nawet wyżarzany lub pokryty nieszlachetnemi metalami, chociażby i był używany do spawania, podlega ocleniu, jako drut żelazny, stalowy według poz. 947 punkt odpowiedni i uwaga 2, z ewentualnem zastosowaniem uwagi 4 o ile jest pokryty nieszlachetnemi metalami.

2) Łańcuchy żelazne, stalowe wymienione w poz. 962 p. I tar. celnej o grubości ogniwa powyżej 6 mm o ile są zakończone karabinkiem, kółkiem i t. p., clone są jako wyroby żelazne, stalowe obrobione, według poz. 964 punkt odpowiedni; takież łańcuchy o grubości ogniwa 6 mm i mniej zakończone karabinkiem, kółkiem i t. p. clone są jako wyroby z drutu żelaznego, stalowego według poz. 1016 p. 1 lit. odpow. taryfy celnej.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

404.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 6 czerwca 1935 r.

L. D. V. 20224/4/35

w sprawie rozpoznawania podań płatników o ulgi przy nabywaniu świadectw przemysłowych na 1935 rok.

Do

wszystkich Izb Skarbowych, Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy) oraz wszystkich Urzędów Skarbowych.

Nawiązując do okólników z dnia 6 grudnia 1934 r. L. D. V. 43730/4/34 i z dnia 31 stycznia 1935 r. L. D. V. 3625/4/35 w sprawie ulg przy nabywaniu świadectw przemysłowych na 1935 rok, a w szczególności do przepisu polecającego Urzędom Skarbowym pozostawiać bez rozpatrzenia podania płatników o ulgi dalej idące, niż to przewidują przedmiotowe okólniki, Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, iż przepis ten nie wyklucza ewentualnego zastosowania względem tych płatników ulg z art. art. 129, 130 i 178 Ordynacji Podatkowej (Dz. U. R. P. z 1934 r. Nr. 39, poz. 346), a mianowicie: 1) odraczania, rozkładania na raty i umarzania (całkowitego wzgl. częściowego) należności za świadectwa przemysłowe — w trybie przepisu § 98 względnie § 100 rozporządzenia Ministra Skarbu o wykonaniu Ordynacji Podatkowej (Dz. U. R. P. z 1934 r. Nr. 91, poz. 821) oraz 2) odraczania, rozkładania na raty i umarzania (całkowitego wzgl. częściowego) kar pieniężnych z art. 181 O. P. — w trybie przepisu § 119 powołanego rozporządzenia wykonawczego.

Równocześnie Ministerstwo Skarbu nadmienia, że powyższe zarządzenie dotyczy również zaległych należności z tytułu świadectw przemysłowych, jak i kar pieniężnych za lata ubiegłe.

Zastępca Dyrektora Departamentu:
(—) *J. Lubowicki.*

405.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 8 czerwca 1935 r.

L. D. V. 19426/4/35

w sprawie ulg w zryczałtowanym podatku przemysłowym na rok 1935.

Do
wszystkich Izb Skarbowych, Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy) oraz wszystkich Urzędów Skarbowych.

Ministerstwo Skarbu na podstawie art. 39 ustawy o państwowym podatku przemysłowym (Dz. U. R. P. z r. 1934, Nr. 76, poz. 716) upoważnia Urzędy Skarbowe do tymczasowego ograniczenia poboru zryczałtowanego podatku przemysłowego od obrotu za rok 1935 w wypadku stwierdzenia znacznego spadku obrotów w roku 1935 w porównaniu z obrotem, przyjętym za podstawę obliczenia ryczałtu.

Umorzenie części zryczałtowanego podatku za rok 1935 dokonają Izby Skarbowe (Wydział Skarbowy) z końcem grudnia 1935 r. (w terminie do dnia 31 grudnia 1935 r.) po prowizorycznem obliczeniu wysokości osiągniętego w 1935 roku obrotu.

Umorzenie może conajwyżej obejmować różnicę pomiędzy wymiarem zryczałtowanego podatku za r. 1935, a podatkiem przypadającym od prowizorycznie ustalonego obrotu w tym roku.

Ulgi z powyższego okólnika mogą być udzielane w wypadkach zasługujących na szczególne uwzględnienie, jedynie na indywidualne podania płatników, wnoszone najpóźniej do dnia 15 lipca 1935 r.

Dyrektor Departamentu:
(—) *W. Koszko.*

406.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 11 czerwca 1935 r.

L. D. V. 20443/1/35

w sprawie udzielania informacyj o zakupach w państwowych hurtowniach spirytusowych, tytoniowych i soli.

Do
wszystkich Izb Skarbowych, Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy) oraz wszystkich Urzędów Skarbowych.

Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, że przepis § 78 ust. 3 lit. s) instrukcji podatkowej z dnia 31 grudnia 1934 r. dotyczy tylko prywatnych hurtowni spirytusowych, tytoniowych i soli. Natomiast hurtownie państwowe obowiązane są z własnej inicjatywy sporządzać i nadsyłać właściwym biurom informacyjnym — najpóźniej do końca stycznia każdego roku — informacje według wzoru Nr. 39 co do osób, które w roku ubiegłym zakupywały w tych hurtowniach wyroby monopolowe.

Dyrektor Departamentu:
(—) *W. Koszko.*

407.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 11 czerwca 1935 r.

L. D. V. 20239/2/35

w sprawie dodatkowego wymiaru podatku od uposażeń służbowych (Dz. II ustawy).

Odpis.

Najwyższy Trybunał Administracyjny
L. Rej. 8572/32.

W Imieniu Rzeczypospolitej Polskiej

Najwyższy Trybunał Administracyjny w składzie: Przewodniczący Prezes Dr. Birgfellner i Sędziowie: Dr. Małek, Urban, przy udziale protokólanta radcy Przeorskiego, w sprawie ze skargi firmy: Młyn w Głównej „Cerealja", S. A. w Poznaniu, na orzeczenie Izby Skarbowej w Poznaniu z września 1932 r. L. W. II. 88956/3/32 w przedmiocie dodatkowego wymiaru podatku od uposażeń,po przeprowadzonej dnia 13 marca 1935 r. rozprawie, a to po wysłuchaniu sprawozdania sędziego - sprawozdawcy, — oddala skargę jako nieuzasadnioną.

P o w o d y.

Izba Skarbowa w Poznaniu zaskarżonem orzeczeniem nie uwzględniła odwołania firmy Młyn w Głównej „Cerealja", S. A. w Poznaniu, wniesionego od wymiaru podatku dochodowego z działu II ustawy o podatku dochodowym, od wynagrodzeń, wypłaconych za okres od 28 lutego 1930 r. do 31 grudnia 1931 r. W orzeczeniu tem Izba Skarbowa stanęła na stanowisku, że uiszczone przez pracodawcę świadczenia socjalne, do ponoszenia których są ustawowo obowiązani sami pracownicy, są podwyższeniem wynagrodzenia tych pracowników, wobec czego kwoty w ten sposób wydatkowane przez pracodawcę, na zasadzie art. 110 ustawy o podatku dochodowym podlegają podatkowi dochodowemu z działu II tejże ustawy, jako podwyżka wynagrodzeń pracowników.

W skardze na powyższe orzeczenie zarzuca skarżąca spółka, że stanowisko Izby Skarbowej, zajęte w zaskarżonem orzeczeniu, niema ustawowego oparcia.

Władza pozwana w odpowiedzi wnosi o oddalenie skargi jako nieuzasadnionej.

Najwyższy Trybunał Administracyjny rozważył, co następuje:

Stanowisko, zajęte w spornej sprawie przez władzę pozwaną, należało uznać za trafne. W myśl art. 109 i 110 ustawy o podatku dochodowym podatek dochodowy z działu II tejże ustawy przypada do zapłaty od uposażeń służbowych, emerytur i wynagrodzeń za najemną pracę. W myśl art. 20 ustawy za dochód z uposażeń służbowych, emerytur i z najemnej pracy uważa się wszelkiego rodzaju wynagrodzenia, jakie podatnik uzyskuje ze swego stosunku służbowego lub z tytułu najmu pracy łącznie ze wszystkiemi dodatkami. Rozważając na tle powyższych przepisów prawnych charakter wydatków, ponoszonych przez pracodawców za pracowników z tytułu świadczeń socjalnych, do ponoszenia których są ustawowo obowiązani pracownicy — Najwyższy Trybunał Administracyjny zgodnie ze stanowiskiem władzy pozwanej uznał, iż tego rodzaju wydatki są podwyższeniem wynagrodzenia względnie dodatkowem wynagrodzeniem pracowników. W tych bowiem przypadkach pracownicy obok zasadniczego wynagrodzenia otrzymują ponadto kwoty, które za nich pracodawca wypłaca tytułem świadczeń socjalnych, a które to świadczenia w przeciwnym razie byłyby potrącone z zasadniczego uposażenia względnie wynagrodzenia pracowników.

Na tego rodzaju kwalifikację kwot, wypłacanych przez pracodawców za pracowników tytułem świadczeń socjalnych, pozostaje bez wpływu fakt, że kwot tych nie otrzymują do rąk pracownicy. W myśl art. 110 ust. 2 ustawy o podatku dochodowym podatek dochodowy z działu II ustawy potrąca się od wszelkich uposażeń względnie wynagrodzeń za najemną pracę, bez jakichkolwiek potrąceń, a nie ulega wątpliwości, że w rozpoznawanym przypadku uposażenie względnie wynagrodzenie ogólne pacownika stanowią wypłaty uposażenia względnie wynagrodzenia zasadniczego plus kwoty, do których uiszczenia zabowiązał się pracodawca tytułem świadczeń socjalnych.

Na powyższą kwalifikację opłat socjalnych, ponoszonych przez pracodawcę za pracowników w świetle przepisów ustawy o podatku dochodowym, musi również pozostać bez wpływu, jako nieistotny dla sprawy, przytoczony w skardze okólnik Ministerstwa Opieki Społecznej, postanawiający, że, o ile pracodawca uiszcza przypadającą na ubezpieczonego część składki ubezpieczeniowej, to kwoty tej nie należy wliczać do zarobku ubezpieczeniowego.

Rozpoznawana kwestja była już pośrednio przedmiotem orzecznictwa Najwyższego Trybunału Administracyjnego, a to w sprawie potrącalności świadczeń socjalnych, ponoszonych przez pracodawców za pracowników przy wymiarze podatku dochodowego dla pracodawców. W orzecznictwie swoim, a w szczególności w wyroku z dnia 18 lutego 1931 r. L. Rej. 4135/28 r. (Zbiór wyroków N. T. A. z 1931 r. Nr. 425 S). Najwyższy Trybunał Administracyjny stanął na stanowisku, że jeżeli „pracodawca przyjmuje wobec pracownika zobowiązanie do uiszczenia za niego opłaty do Kasy Chorych, to świadczenie to ma charakter dodatkowego wynagrodzenia, dawanego pracownikowi ze względu na stosunek służbowy". Z wyroku tego wynika zatem, że opłaty socjalne, ponoszone przez pracodawcę za pracownika, są dodatkowem wynagrodzeniem pracownika, a ponieważ tego rodzaju dodatkowe wynagrodzenia podlegają podatkowi dochodowemu z działu II ustawy o podatku dochodowym, przeto i pod tym kątem widzenia stanowisko, zajęte przez władzę pozwaną w zaskarżonem orzeczeniu, należało uznać za trafne.

W związku z podniesioną w skardze okolicznością, iż w przypadku wymiaru z urzędu podatku dochodowego z działu II ustawy o podatku dochodowym wstecz za okresy przeszłe pracodawca niema możności potrącenia podatku z wynagrodzenia pracownika, należy zauważyć, że ustawa o podatku dochodowym nie uzależnia dokonywania z urzędu wymiaru podatku dochodowego z działu II ustawy od możliwości potrącenia przez pracodawcę wymierzonego z urzędu podatku od wynagrodzeń pracowników, wręcz przeciwnie — z przepisów tej ustawy wynika niedwuznacznie, iż za wymierzony z urzędu podatek wobec Skarbu Państwa jest odpowiedzialny pracodawca.

W tym stanie rzeczy należało skargę, wychodząc z odmiennego, a nieskonkretyzowanego nawet dostatecznie stanowiska, oddalić jako nieuzasadnioną.

Warszawa, dnia 13 marca 1935 r.

MINISTERSTWO SKARBU

L. D. V. 20239/2/35

Warszawa, dnia 11 czerwca 1935 r.

Wszystkim Izbom Skarbowym, Urzędowi Wojewódzkiemu Śląskiemu (Wydział Skarbowy) oraz wszystkim Urzędom Skarbowym.

udziela się do wiadomości.

Naczelnik Wydziału:
(—) *A. Bowbelski.*

408.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 18 czerwca 1935 r.

L. D. V. 22098/1/35

w sprawie ustalenia podstaw wymiaru państwowego podatku dochodowego na 1935 r. podatkowy.

Do

wszystkich Izb Skarbowych oraz Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy).

W związku z rozpoczynającym się okresem wymiarowym państwowego podatku dochodowego na rok podatkowy 1935, Ministerstwo Skarbu jeszcze raz zwraca uwagę izb skarbowych na konieczność dostosowania postępowania wymiarowego już w roku bieżącym do przepisów ordynacji podatkowej, a w szczególności do zrealizowania zasadniczego postulatu tejże ordynacji (art. 76 § 2 o. p.) — oparcia wymiaru na materjale faktycznym.

Urzeczywistnienie tego jest możliwe tylko w razie zgromadzenia w akcie wymiarowym wyczerpujących danych o wszystkich źródłach dochodowych podatnika i o ich wydajności, jak i wogóle o wszystkich stosunkach majątkowych podatnika, mogących mieć wpływ na rozmiar jego obowiązku podatkowego. Należyte założenie i umiejętne wykorzystanie listy domniemanych płatników (§§ 57 — 59 i 231 i. p.) jest zatem podstawowym warunkiem dobrego przeprowadzenia akcji wymiarowej.

Jak wykazała tegoroczna praktyka w podatku przemysłowym od obrotu, do właściwego uchwycenia podstaw wymiaru przyczynia się w wybitnym stopniu współudział podatnika w postępowaniu wymiarowem. To też ten współudział w formie t. zw. postępowania wyjaśniającego (§§ 244 — 247 i. p.) powinien być realizowany przy wymiarze podatku dochodowego na rok bieżący w stopniu możliwie najszerszym. Pozwoli to z jednej strony w bardzo wielu wypadkach ujawnić nowe źródła dochodowe podatników, a z drugiej strony zapobiegnie błędnej ocenie wydajności ich źródeł.

Wprawdzie ordynacja podatkowa nie zawiera przepisów, zobowiązujących władze wymiarowe do przeprowadzania postępowania wyjaśniającego odnośnie płatników, nieprowadzących ksiąg, z wyjątkiem płatników, którzy w złożonych zeznaniach pominęli pewne źródła dochodowe, to jednak postanowienia art. 76 § 2 o. p. upoważniają władze wymiarowe do wzywania płatników celem przesłuchania, wykazania przychodów i rozchodów, majątku i dochodu oraz do udzielania wszelkich wyjaśnień i dowodów, to też z tego uprawnienia należy korzystać we wszystkich wypadkach, zachodzących wątpliwości odnośnie danych zeznania lub też zupełności i dokładności zebranego materjału wymiarowego, bez względu na to, czy podatnik złożył zeznanie czy też go, nawet wbrew obowiązkowi, nie złożył (§ 222 i. p.).

W tym celu należy, w trybie art. 76 § 2 o. p., w możliwie najszerszych rozmiarach drogą korespondencji, a szczególnie drogą osobistego przesłuchania podatników, ustalać dane potrzebne do wymiaru podatku, ewentualnie żądać przedkładania dowodów, uzasadniających zeznania lub wyjaśnienia i dopiero po wyjaśnieniu zachodzących wątpliwości ustalać podstawy wymiaru na zasadzie w ten sposób uzyskanego materjału. Wszelka dowolność i pochopność w ustalaniu obowiązku podatkowego i jego rozmiaru w żadnym wypadku nie może mieć miejsca. Pod tym względem przypomina się okólnik z dnia 29 stycznia b. r. L. D. V. 3817/1/35 (Dz. Urz. Min. Sk. Nr. 3, poz. 55).

W ramach postępowania wyjaśniającego należy odpowiednio wykorzystywać dane posiadane przez władze wymiarowe w postaci informacyj, protokółów lustracyjnych, oględzin objektów majątkowych, dochodzeń urzędowych i t. p., ewentualnie korygowanych należycie drogą oceny tychże materjałów przez biegłych.

We wszystkich wypadkach, gdy przychody oraz rozchody płatników dadzą się z możliwą ścisłością ustalić drogą wykorzystania materjałów, uzyskanych z zeznań płatników, świadków, biegłych względnie przedłożonych dowodów, podstawy wymiaru muszą być ustalane jedynie na podstawie tychże materjałów.

Dopiero — jako środek ostateczny — w wypadkach rzeczywistych trudności w ustalaniu podstaw wymiaru w sposób wyżej wskazany, ustalanie podstaw wymiaru może mieć miejsce przez zastosowanie norm orjentacyjnych.

Normami orjentacyjnemi przy wymiarze podatku dochodowego będą normy średniej dochodowości dla nieruchomości gruntowych, przedsiębiorstw handlowych i przemysłowych oraz zajęć zawodowych. Dochód ustalony na podstawie norm średniej dochodowości jest dochodem czystym, uwzględniającym potrącenia z przychodów kosztów uzyskania, zachowania i zabezpieczenia przychodów, odpisy na amortyzację oraz odliczenia, przewidziane w punkcie 5 art. 10 ustawy o państwowym podatku dochodowym w brzmieniu obwieszczenia Ministra Skarbu z dnia 9 sierpnia 1934 r. (Dz. U. R. P. z 1934 r. Nr. 76, poz. 715), odnoszące się do opodatkowanych źródeł dochodu, a mające charakter powszechny w danym okręgu.

Nadto z odliczeń, wymienionych w p. 5 art. 10 ustawy, dopuszczalne są potrącenia wydatków o charakterze indywidualnym a nie powszechnym, jak to:

a) wszelkie samoistne podatki gminne,
b) składki kościelne,
c) specjalne dopłaty drogowe (od adjacentów) na rzecz dróg państwowych, wojewódzkich i powiatowych,
d) opłaty na rzecz spółek drogowych,

które to wydatki należy odliczyć od dochodu,

ustalonego na podstawie norm średniej dochodowości.

Natomiast we wszystkich wypadkach ustalenia dochodu na podstawie norm średniej dochodowości należy od dochodu płatnika potrącić udowodnione odliczenia, wymienione w punktach 1, 2, 3 i 4 art. 10 wymienionej ustawy.

Aczkolwiek przepisy § 1 art. 32 o. p. przewidują ustalenie norm orjentacyjnych dla podatków przez komisje odwoławcze, jednak ze względu na okoliczność, że przewidziane w § 2 tegoż artykułu specjalne postanowienia, określające sposoby ustalania norm orjentacyjnych i szacunkowych nie zostały dotąd ogłoszone, poleca Ministerstwo Skarbu dla roku podatkowego 1935 ustalić normy orjentacyjne w dotychczasowym trybie.

W szczególności ustalą izby skarbowe w sposób przewidziany w § 160 instrukcji z dnia 15 maja 1929 r. (Dz. Urz. Min. Skarbu Nr. 18 z 1929 r.) dla poszczególnych okręgów wymiarowych wysokość czynszów dzierżawnych, mających służyć za podstawę obliczenia renty gruntowej, przy współudziale przedstawicieli rolnictwa i roześlą ustalenia te w możliwie szybkim terminie. Wysokość czynszów dzierżawnych winna być ustaloną w każdym okręgu wymiarowym, w zależności od jakości gleby, oddzielnie dla gruntów bardzo dobrych, dobrych, średnich i lichych w kilogramach żyta z 1 ha gruntów ornych. Urzędy skarbowe po otrzymaniu ustalonych przez izbę czynszów dzierżawnych natychmiast przystąpią do ustalania wysokości renty gruntowej, przyczem wysokość renty gruntowej określić należy na podstawie wyrażonych w kilogramach żyta czynszów dzierżawnych z 1 ha gruntów ornych, przyjmując, że czynsze w zasadzie stanowią 70% renty gruntowej. W zależności od warunków miejscowych może być przyjęty inny stosunek czynszów dzierżawnych do renty gruntowej. W takich wypadkach stosunek ten winien być ustalony przez biegłych.

Jako wartość pracy w gospodarstwach administrowanych przez właścicieli należy przyjąć normy wskazane w okólniku Ministerstwa Skarbu z dnia 11 kwietnia 1924 r. L. D. V. 244/II/24. W ten sposób ustalone normy średniej dochodowości z gruntów zastosują urzędy skarbowe do wymiaru podatku dla poszczególnych płatników, zaliczając uprzednio posiadane przez nich grunty do odpowiednich, pod względem jakości gleby, kategoryj (grunty b. dobre, dobre, średnie i liche).

Dla zachowania równomierności w opodatkowaniu gospodarstw rolnych, Ministerstwo Skarbu, z uwagi na znaczną rozpiętość cen żyta w poszczególnych dzielnicach kraju, określa na podstawie urzędowych danych statystycznych przeciętne ceny za 100 kg żyta, jak następuje:

dla województwa	z okresu gospodarczego 1933/34	z roku kalendarzowego 1934
warszawskiego	zł 12,—	zł 12,—
łódzkiego	„ 12,50	„ 13,—
kieleckiego	„ 12,—	„ 12,—
lubelskiego	„ 11,—	„ 11,—
białostockiego	„ 11,—	„ 11,—
wileńskiego	„ 13,—	„ 12,—
nowogródzkiego	„ 11,—	„ 11,—
poleskiego	„ 12,—	„ 11,50
wołyńskiego	„ 11,—	„ 11,—
poznańskiego	„ 13,—	„ 14,—
pomorskiego	„ 13,—	„ 14,—
śląskiego	„ 14,50	„ 15,—
krakowskiego	„ 13,50	„ 14,—
lwowskiego	„ 12,50	„ 13,—
stanisławowskiego	„ 14,—	„ 14,—
tarnopolskiego	„ 11,50	„ 12,—

Według tych cen należy przeliczać na złote dochód, określony w centnarach metrycznych żyta na podstawie norm średniej dochodowości. Zastosowanie jednej z podanych cen zależnem powinno być od tego, czy opodatkowanie następuje według wyników roku gospodarczego, czy też wyników roku kalendarzowego.

Przypomina się i poleca bezwzględnie stosować przepis art. 15 ustawy o państwowym podatku dochodowym, ograniczający do wartości 4 q żyta wysokość dochodu podatkowego z 1 ha gruntów gospodarstw rolnych do 15 ha, położonych w odległości ponad 5 km od granic administracyjnych miast z ludnością ponad 100.000, podkreślony ostatnio w okólniku z dnia 14 lutego 1935 r. Nr. D. V. 6282/2/35 (Dz. Urz. Min. Sk. Nr. 5, poz. 102).

Normy średniej dochodowości dla przedsiębiorstw handlowych i przemysłowych, zajęć przemysłowych oraz wolnych zajęć zawodowych ustalą izby skarbowe w sposób dotychczas praktykowany.

Ustalone przez władze wymiarowe dla celów wymiaru podatku przemysłowego od obrotu obroty przedsiębiorstw handlowych, przemysłowych, zajęć przemysłowych oraz wolnych zajęć zawodowych, nie mogą być w żadnym wypadku podwyższane specjalnie dla celów wymiaru podatku dochodowego i normy średniej dochodowości muszą być bezwzględnie stosowane do prawomocnie ustalonych obrotów. Odstępstwo od tej zasady może mieć miejsce jedynie w wyjątkowych wypadkach, przyczem podwyższenie obrotu musi być uzasadnione w aktach wymiarowych konkretnemi okolicznościami. Z reguły będzie to miało miejsce w wypadkach wyjścia na jaw nowych okoliczności, uzasadniających podwyższenie już ustalonych obrotów, przyczem jednocześnie winien być uskuteczniony dodatkowy wymiar podatku przemysłowego od obrotu.

W stosunku do płatników, którzy za rok 1934 opłacali zryczałtowany podatek przemysłowy od obrotu, przeciętna suma obrotu z lat poprzednich, stanowiąca podstawę obliczenia

wysokości ryczałtu, nie może być przyjęta za podstawę do wymiaru podatku dochodowego na r. 1935. W tych wypadkach podstawą wymiaru powinien być obrót faktycznie osiągnięty w roku 1934, który należy ustalić indywidualnie dla każdego płatnika w sposób, wskazany w § 248 i nast. i. p.

Ministerstwo Skarbu jeszcze raz zaznacza, że normy średniej dochodowości można stosować jedynie w wypadkach, gdy płatnik na poparcie zeznanego dochodu nie przedstawił ksiąg handlowych i gospodarczych względnie innych dowodów, lub gdy przesłuchanie podatnika nie dało wystarczającego materjału do obliczenia jego dochodu podatkowego, przyczem ze względu na okoliczność, że istota podatku dochodowego nie dopuszcza szablonowego ustalenia podstawy wymiarowej, a wymaga indywidualnego szacowania dochodu poszczególnych płatników, przeto i przy stosowaniu norm przeciętnej dochodowości należy, o ile możności, indywidualizować wymiary dla poszczególnych płatników.

Wysokość dochodu, wynikająca z zastosowania norm przeciętnej dochodowości, winna być w każdym wypadku porównana z posiadanemi przez urząd danemi o ogólnym stanie ekonomicznym płatnika, jego sile płatniczej, warunkach, w jakich znajdują się jego źródła dochodowe i t. p., aby w konsekwencji uniknąć szablonowego stosowania norm przeciętnej dochodowości w stosunku do warsztatów gospodarczych o obniżonej dochodowości względnie wręcz deficytowych i wskutek tego dokonywania nierealnych wymiarów.

W odniesieniu do nieruchomości budynkowych norm średniej dochodowości stosować nie należy, natomiast powinno się w każdym wypadku, wzywając płatników do udzielania wyjaśnień i przedłożenia dowodów, usprawiedliwiających przychody i rozchody nieruchomości, ustalać podstawy wymiaru drogą cyfrowego zestawienia przedkładanych dowodów, przyczem jeżeli chodzi o drobne wydatki, związane z użytkowaniem nieruchomości, poniesienie których nie nasuwa wątpliwości, to takie wydatki należy potrącić nawet w razie nieprzedłożenia na nie dowodów.

Jednocześnie Ministerstwo Skarbu zaznacza, że wymiar podatku dochodowego na 1935 rok podatkowy winien być przez wszystkie urzędy skarbowe uskuteczniony w terminach, przewidzianych w § 80 p. 6 lit. a i b. rozp. Min. Skarbu z dnia 19 września 1934 roku w sprawie wykonania ordynacji podatkowej (Dz. U. R. P. Nr. 91, poz. 821) i w tym celu poleca ścisłe zastosowanie się do przepisów § 235 i. p. odnośnie przesłania kart źródeł dochodu, kart lustracyjnych i materjałów informacyjnych, dotyczących płatników, podlegających opodatkowaniu w innych okręgach wymiarowych, do dnia 1 lipca r. b.

Również badanie ksiąg handlowych i gospodarczych winno w pierwszym rzędzie nastąpić dla przedsiębiorstw względnie gospodarstw rolnych, których właściciele zamieszkują w innych okręgach wymiarowych, a odpis sporządzonych protokółów należy natychmiast przesłać właściwym urzędom skarbowym, celem nieopóźnienia akcji wymiarowej.

Podsekretarz Stanu:

(—) *W. Staniszewski.*

409.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 18 czerwca 1935 r.

L. D. V. 22099/1/35

w sprawie stosowania rozporządzeń Ministra Skarbu z dnia 28.III i 15.IV 1935 r. o ulgach w spłacie zaległości podatkowych.

Do

wszystkich Izb Skarbowych, Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy) oraz do wszystkich Urzędów Skarbowych.

W związku z niejednolitą interpretacją przepisów rozporządzeń Ministra Skarbu z dnia 28 marca 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr. 22, poz. 135) i z dnia 15 kwietnia 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr. 29, poz. 225) o ulgach w spłacie zaległości podatkowych, wyjaśnia się co następuje:

I. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 28 marca 1935 r.

do § 1.

1) Zaległości w podatkach: gruntowym oraz od nieruchomości za rok podatkowy 1933 nie ulegają umorzeniu, ponieważ przypisane są w nowych księgach bierczych, t. zn. na rok budżetowy 1933/34, w związku z czem przypis tych podatków należy uważać jako dokonany po dniu 31 marca 1933 r. Natomiast zaległości w podatkach: od lokali i od placów budowlanych, których przypis ze względu na termin płatności I raty (luty) musiał być ustawowo dokonany za cały rok przed 1 kwietnia 1933 r., podlegają umorzeniu za cały rok 1933, bez względu na to, w jakich księgach bierczych je przypisano.

2) W podatkach realnych, pobieranych pierwotnie przez gminy, mogą zajść wypadki, że gminy pobrały od płatnika podatek, sumy pobranej jednakowoż nie przekazały Skarbowi i w księgach bierczych wpłaty nie odkontowały. W tych wypadkach zaległość umorzeniu nie podlega i w razie otrzymania wiadomości o takich wypadkach, winne urzędy zwracać się do gmin z żądaniem wpłacenia pobranych sum. Gdyby jednakowoż urząd skarbowy, z powodu nieznajomości stanu faktycznego, umorzył taką

pozorną zaległość i dopiero po umorzeniu okazało się, że podatek został przez gminę pobrany, lecz nie przekazany Skarbowi, umorzoną sumę należy ponownie przypisać, jednak tylko do wysokości sumy pobranej.

II. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 15 kwietnia 1935 r.

do § 1.

1) Specjalny podatek od tantjem nie podlego przepisom rozporządzenia, ponieważ nie jest on podatkiem dochodowym z działu I, lecz stanowi zupełnie odrębną daninę.

2) W wypadku zmiany miejsca zamieszkania przez płatnika lub przeniesienia siedziby przedsiębiorstwa z jednego okręgu wymiarowego do drugiego, należy zasadniczo stosować ulgi w każdym okręgu wymiarowym oddzielnie. Rygorystyczne jednakowoż stosowanie tego przepisu pozbawiłoby wielu płatników prawa do ulg w podatkach: dochodowym, od lokali, wojskowym oraz przemysłowym od obrotu. Pragnąc umożliwić tym płatnikom korzystanie z ulg w wymienionych podatkach, Ministerstwo Skarbu zarządza co następuje:

Płatnicy, o których mowa, mogą wnosić w terminie do dnia 15 lipca r. b. (posiadacze gospodarstw wiejskich — w terminie do dnia 1 października b. r.) podania o łączne traktowanie ich zaległości w poszczególnym podatku, istniejących w dwóch lub więcej okręgach wymiarowych i o przyznanie im prawa do ulg w tym podatku w takich rozmiarach, jakie przypadałyby im, gdyby zaległości istniały w jednym tylko urzędzie skarbowym. Podania te, należycie ostemplowane, winny być wnoszone do tego urzędu skarbowego, który dokonał ostatniego przypisu podatku. Urząd ten, po porozumieniu się z urzędem, w którym istnieją poprzednie zaległości płatnika, i po otrzymaniu danych co do stanu tych zaległości, załatwia wniesione podanie przychylnie, o ile płatnik dopełnił lub dopełni wszelkich wymaganych rozporządzeniem warunków.

Termin dopłaty różnicy do równowartości podatku przypisanego w roku 1934/35 urząd skarbowy wyznaczy każdemu płatnikowi w decyzji na jego podanie, w granicach najwyżej dwóch tygodni, licząc od dnia doręczenia decyzji.

O ile w wyniku załatwienia takiego podania istniejące w urzędzie skarbowym poprzedniego przypisu zaległości ulegną w całości lub w części odroczeniu, urząd ten przekaże je odpisem konta do przypisu urzędowi skarbowemu, który dokonał wymiaru podatku w ostatnim roku i odpisze je w swych księgach dopiero po otrzymaniu od tego ostatniego urzędu pisemnego potwierdzenia o dokonaniu przypisu.

3) Spadkobiercy, którzy w wyniku spadkobrania obowiązani są do uiszczenia zaległości podatkowych spadkodawcy, korzystają z ulg w odniesieniu do tych zaległości na zasadach ogólnych.

4) Jeżeli w osobie właściciela przedsiębiorstwa zaszła zmiana ulgi w odniesieniu do zaległości w podatku przemysłowym, przypadających od dawnego właściciela, przysługują nowonabywcy tylko wówczas, gdy bądź to przy zmianie właściciela uczyniono zadość przepisom art. 32 ustawy o podatku przemysłowym, bądź też gdy nowonabywca przejął na siebie obowiązek zapłaty zaległości poprzedniego właściciela, lub też w jakikolwiek sposób uznał swój obowiązek zapłaty tych zaległości (np. przez częściową spłatę tych zaległości, wniesienie podania o raty, odroczenie i t. p.), a w każdym razie nie zaprzeczył w sposób wyraźny lub domniemany tego obowiązku (np. w wypadku wdrożenia egzekucji nie wniósł skargi o wyłączenie zajętych ruchomości, jako zajętych za zaległości, których nie ma obowiązku zapłacić).

do § 2.

Upoważnia się Izby Skarbowe (Wydział Skarbowy) do załatwiania podań o ulgi, wnoszonych przez płatników, o których mowa w ust. (2) § 2, jeżeli władzą wymiarową I instancji w podatku przemysłowym od obrotu i w podatku dochodowym (dz. I) jest obecnie dla tych płatników w myśl przepisu § 2 rozporządzenia wykonawczego do ordynacji podatkowej urząd skarbowy, i jeżeli podlegająca w trybie § 3 umorzeniu w każdym podatku suma nie przekracza 10.000 zł, kwota zaś podlegająca odroczeniu nie przekracza we wszystkich podatkach razem 50.000 zł. W wypadkach pozostałych, podania tych płatników należy przedstawiać Ministerstwu Skarbu do decyzji, nawet wówczas, gdyby w jednym podatku do udzielenia ulg była kompetentna Izba Skarbowa, a w innym Ministerstwo Skarbu. Ponieważ załatwienie tych podań nastąpi po dniu 1 czerwca 1935 r., obowiązuje w kwestji terminu dopłaty różnicy do równowartości przypisu dokonanego w roku 1934/35 wyjaśnienie, zawarte w punkcie 2) wyjaśnień do § 1.

do § 3 i następnych.

1) Za zaległość, w rozumieniu omawianego rozporządzenia, wyprowadzoną na dzień 31 marca 1933 r. lub też na dzień 31 marca 1935 r., należy uważać sumy przypisane lecz nieuregulowane przed upływem powyższych terminów, bez względu na to, że termin płatności przypadł w pewnych wypadkach po tych datach. Np. podatek dochodowy w kwocie 1.000 zł przypisano w dniu 11 marca 1933 r.; termin płatności upłynął z dniem 10 kwietnia 1933 r.; płatnik 28 marca 1933 r. zapłacił 200 zł; za zaległość pochodzącą z przed 1 kwietnia 1933 r. należy uważać 800 zł, mimo, iż termin płatności upływał dopiero w dniu 10 kwietnia 1933 r. Dotyczy to odpowiednio też zaległości pochodzących z roku budżetowego 1933/34.

2) Przy porównywaniu stanu zaległości z dnia 31 marca 1935 r. ze stanem z dnia 31 marca 1933 r. nie należy brać pod uwagę sum należnych lub pobranych z tytułu 10%, względnie 15% dodatku.

3) W podatku przemysłowym od obrotu za sumę podatku, przypisanego w roku budżetowym 1934/35, uważa się sumę wymiaru podatku od obrotu, dokonanego w tym roku, pomniejszoną o odpis z tytułu uiszczonych na ten podatek zaliczek. Jeżeli płatnik pokrył zaliczkami np. za rok 1933 cały wymiar, przyjmuje się, że podatek przypisany w roku budżetowym 1934/35 pokrył w całości, wobec czego korzysta z ulg, bez obowiązku uskutecznienia jakichkolwiek dopłat w roku 1934/35. To samo obowiązuje w odniesieniu do roku budżetowego 1933/34 w wypadkach określonych w § 3 ust. (2).

4) O ile płatnik ma w podatku nadpłatę, powstałą w r. 1934/35 lub w jednym z lat poprzednich, i zaległości w tym samym lub w innym podatku, należy przed zastosowaniem ulg przerachować najpierw tę nadpłatę na istniejące zaległości, zgodnie z przepisami rachunkowo-kasowemi i dopiero do pozostałych zaległości ulgi zastosować.

5) Przy zastosowaniu ulg z omawianego rozporządzenia przyjmuje się faktyczny stan zaległości na dzień 31 marca 1935 r. z uwzględnieniem dopłat do równowartości podatku przypisanego w roku 1934/35, ukutecznionych w terminach ulgowych (§ 7). Wszelkie zatem wpłaty dokonane przez płatników po dniu 31 marca 1935 r., choćby nawet przed dniem wejścia w życie omawianego rozporządzenia, na poczet zaległości, które podlegają umorzeniu, uważa się jako nadpłaty, podlegające bądź zarachowaniu z urzędu na inne zaległości (o ile takie istnieją) bądź też zwrotowi w gotówce.

6) Jeżeli płatnik posiada zaległości w podatku dochodowym z okresów z przed 1 kwietnia 1933 r., a w roku budżetowym 1934/35 przypisano mu tylko dodatek kryzysowy, należy mimo to stosować ulgi i do wspomnianych zaległości w podatku dochodowym, jeżeli płatnik zapłacił w roku 1934/35 równowartość, odpowiadającą wymierzonemu mu w tym roku dodatkowi kryzysowemu. To samo dotyczy roku 1933/34 w wypadku, gdy nie było przypisu w r. 1934/35.

7) Płatnikom, którym w latach 1933/34 i 1934/35 nie przypisano podatku, ulgi — jak to już Ministerstwo Skarbu wyjaśniło w okólniku z dnia 17 kwietnia 1935 r. L. D. V. 15444/1/35 — w zasadzie nie przysługują. Dążąc jednak do jak najszerszej likwidacji starych zaległości, Ministerstwo Skarbu, na podstawie art. 1 ustawy z dnia 26 marca 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr. 27, poz. 202), rozszerza wszystkie ulgi, określone w omawianem rozporządzeniu, również i na wspomnianych wyżej płatników, jednakże pod tym tylko warunkiem, że zaległość z przed 1 kwietnia 1933 r. **uległa wskutek dokonanych uiszczeń zmniejszeniu** w stopniu przewidzianym w ust. (1) § 3. Jeżeli natomiast na poczet zaległości nie uskuteczniono w latach 1933/34 i 1934/35 żadnych uiszczeń, wówczas ani umorzenie, ani wogóle żadne ulgi, przewidziane w omawianem rozporządzeniu, płatnikom nie przysługują.

8) Przez odroczenie lub rozłożenie na raty w latach budżetowych 1935/36 — 1937/38 podatków, przypisanych w tych latach, płatnik nie traci prawa do ulg, jeżeli odroczenie lub rozłożenie na raty nastąpiło na podanie wniesione przed doręczeniem płatnikowi upomnienia i jeżeli nie przekracza swemi rozmiarami granic roku budżetowego, w którym przypis nastąpił.

9) W stosunku do płatników, którzy wskutek nieuiszczenia w terminie do dnia 1 czerwca b. r. dopłaty do równowartości przypisu z roku 1934/35 (§ 7 ust. 1) lub też zaległości z roku 1933/34 (§ 7 ust. 3) utracili prawo do ulg z omawianego rozporządzenia, urzędy skarbowe podejmą niezwłocznie energiczną egzekucję celem ściągnięcia wszystkich przypadających od tych płatników zaległości, kierując ją przedewszystkiem przeciwko płatnikom ekonomicznie silniejszym. Jeżeli jednak płatnicy, o których wyżej mowa uiszczą w terminie najpóźniej do dnia 15 lipca b. r. włącznie brakującą do równowartości przypisu w roku 1934/35 różnicę (ust. 1 § 7) lub zaległość z roku 1933/34 (ust. 3 § 7) i ponadto 10% pozostałej zaległości w danym podatku, urzędy skarbowe zastosują do zaległości, pozostałych po tych wpłatach, ulgi przewidziane w omawianem rozporządzeniu, przyczem celem uzyskania tych ulg, winni płatnicy wnieść do urzędu skarbowego równocześnie z dokonaniem wpłaty, a w każdym razie nie później niż w dniu 15 lipca b. r. należycie ostemplowane podanie.

10) Za posiadaczy gospodarstw wiejskich, o których mowa w ust. (2) § 7, należy uważać nietylko posiadaczy gospodarstw rolnych, lecz również innego rodzaju gospodarstw wiejskich, jak np. leśnych, rybnych i t. p. Ustanowiony w tymże przepisie termin ulgowy (1 września) dla dopłaty różnicy do równowartości podatku przypisanego w roku 1934/35 przysługuje tym posiadaczom tylko w odniesieniu do zaległości w podatkach, których przedmiot pozostaje w związku z prowadzeniem gospodarstwa wiejskiego (a więc np. nie przysługuje ten termin, o ile chodzi o podatek od nieruchomości, gdy przedmiotem opodatkowania była nieruchomość czynszowa w mieście, — o podatek przemysłowy od wolnego zajęcia zawodowego i t. p.).

11) W związku z postanowieniami ustępu ostatniego okólnika z dnia 11 maja 1935 r. L .D. V. 17931/1/35, Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, że ulgi określone w omawianem rozporządzeniu nie przysługują upadłym płatnikom tylko wówczas, jeżeli upadłość została ogłoszona przed dniem wejścia w życie tego rozporządzenia i nie została przed tym dniem podniesiona.

Jeżeli jednak upadłość została przed tym dniem podniesiona, wówczas ulgi przysługują.

do § 9 i 10.

Bonifikaty, przewidziane w § 9, przysługują tylko wówczas, o ile odroczone zaległości płatnik pokrywa bądź gotówką, bądź obligacjami pożyczki wewnętrznej (Narodowej) lub pożyczki konwersyjnej z 1924 r. Innemi środkami płatniczemi (np. świadczeniami w naturze, obligacjami renty ziemskiej, cesjami i t. p.) płatnik może wprawdzie w granicach obowiązujących przepisów pokrywać zaległości odroczone, o których mowa w § 9, nie może jednak uzyskać bonifikat w tym paragrafie przewidzianych.

do § 11.

Przy uiszczeniach należności podatkowych drogą kompensacji (art. 103 § 2 ordynacji podatkowej) uważać należy jako dzień, w którym należność uiszczono, dzień złożenia urzędowi skarbowemu zaświadczenia, o którem mowa w § 81 rozporządzenia wykonawczego do ordynacji podatkowej, a nie dzień, w którym odnośna kwota wpłynęła do urzędu skarbowego.

W końcu Ministerstwo Skarbu poleca Izbom Skarbowym dołączać do wniosków o przyznanie ulg płatnikom, o których mowa w ust. (2) § 2, wykazy zaległości według dołączonego do niniejszego okólnika wzoru.

Podsekretarz Stanu:
(—) *W. Staniszewski.*

Dla każdego podatku należy sporządzić odrębny wykaz.

WYKAZ

zaległości podatkowych firmy . . . . . .

w podatku . . . .

STAN ZALEGŁOŚCI	Kwota	Wniosek Izby Skarbowej (Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego) co do przyznania ulg
1	2	3
Zaległość na dzień 1/IV 1933 r. *)		
Zaległość na dzień 1/IV 1935 r.:		
z przypisu z przed 1/IV 1933 r. *)		
" " z r. 1933/34 **)		
" " z r. 1934/35 **)		
Razem zaległość na dzień 1/IV 1935 r.		
Przypis w r. 1934/35.		
Przypis w r. 1933/34, jeżeli nie było przypisu w r. 1934/35.		
Suma uiszczeń w r. 1934/35, a jeżeli nie było w tym roku przypisu, to suma uiszczeń w latach 1933/34 i 1934/35.		
Suma uiszczeń dokonanych w terminie do dnia 1/VI 1935 r. do równowartości przypisu w r. 1934/35, albo też, gdy tego przypisu nie było, celem pokrycia reszty zaległości z przypisu r. 1933/34.		
Kwota zaległości z przypisu r. 1934/35 na dzień sporządzenia wykazu.		

*) Po uwzględnieniu odpisów w r. 1933/34 i w latach następnych wskutek załatwienia odwołań (§ 11 ust. 3).

**) Bez uwzględnienia uiszczeń dokonanych, poczynając od dnia 1 kwietnia 1935 r. celem wyrównania równowartości przypisu z r. 1934/35, albo też gdy tego przypisu nie było, celem pokrycia reszty zaległości z przypisu r. 1933/34.

410.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 12 czerwca 1935 r.

L. D. V. 11278/1/35

w sprawie oprocentowania nadpłat w podatku majątkowym.

Do

Izby Skarbowej w Poznaniu.

Na sprawozdanie z dnia 21 września 1934 r. Nr. W. III. 14/3/1614/34 Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, co następuje:

Stanowisko Izby Skarbowej co do obowiązku oprocentowywania nadpłat w podatku majątkowym jest nieuzasadnione. Art. 131 Ordynacji Podatkowej (Dz. U. R. P. Nr. 39, poz. 346), wobec nieumieszczenia w art. 1 O. P. podatku majątkowego, do nadpłat w tym podatku nie ma zastosowania; zresztą gdyby podatek majątkowy był nawet objęty postanowieniami O. P., to i w tym wypadku nadpłaty w podatku majątkowym jako powstałe na skutek reskryptu z dnia 31 marca 1933 r. L. D. V. 15774/2/33, a więc przed dniem wejścia w życie O. P. — nie podlegałyby oprocentowaniu.

Natomiast o ile chodzi o zarachowanie rozchodów na zwroty nadpłat w omawianym podatku w gotówce, względnie drogą przerachowania na inne należności przy braku bieżących wpływów tego podatku, należy wydatki na zwroty zarachowywać na nowootworzony w sumach obrotowych rachunek „Wypłaty na rachunek Centralnej Księgowości Ministerstwa Skarbu".

O tego rodzaju rozchodach winna Izba wysyłać co miesiąc do Centralnej Księgowości Ministerstwa Skarbu zawiadomienie według dołączonego wzoru.

Sprawy, dotyczące zwrotu względnie zarachowania nadpłaty przekraczającej kwotę 50.000 zł należy przedkładać do decyzji Ministerstwa Skarbu.

Dyrektor Departamentu:

(—) *W. Koszko.*

Załącznik.

IZBA SKARBOWA

w . . . .

Zawiadomienie.

Kasy okręgu Izby Skarbowej zapisały na rozchód na rachunek Centralnej Księgowości Ministerstwa Skarbu w miesiącu . . . . 193 . . . r. z tytułu zwrotu w podatku majątkowym sumę zł . . słownie . . . .

Naczelnik Wydziału III.

MINISTERSTWO SKARBU

L. D. V. 11278/1/35

Warszawa, dnia 11 czerwca 1935 r.

Wszystkim Izbom Skarbowym, Urzędowi Wojewódzkiemu Śląskiemu (Wydział Skarbowy) oraz wszystkim Urzędom Skarbowym

udziela się do wiadomości i stosowania.

Dyrektor Departamentu:

(—) *W. Koszko.*

411.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 11 czerwca 1935 r.

L. D. VI. 5329/3/35

w sprawie kaucyj na zabezpieczenie podatku od olejów mineralnych za opustem podatkowym.

Do

wszystkich Izb Skarbowych i Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy) w Katowicach oraz do wszystkich Urzędów Skarbowych Akcyz i Monopolów Państwowych.

Doszło do wiadomości Ministerstwa Skarbu, że urzędy skarbowe akcyz i monopolów przy przyznawaniu opustu podatkowego od olejów mineralnych dla celów przemysłowych w myśl postanowień §§ 9 — 12 rozporządzenia wykonawczego o opodatkowaniu olejów mineralnych z dnia 13 października 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 97, poz. 862) nie sprawdzają wartości depozytowej kaucyj, złożonych w urzędach w ubiegłych latach na zabezpieczenie podatku przypadającego od jednorazowo pobieranych ilości olejów mineralnych w myśl § 27 powołanego rozporządzenia.

Taki stan rzeczy grozi Skarbowi Państwa stratami w przypadkach, gdy wartość przyjętego zabezpieczenia, niepoddawanego przez dłuższy czas rewizji, ulegnie zmniejszeniu.

Aby temu zapobiec, Ministerstwo Skarbu poleca przeprowadzić rewizję wydanych zezwoleń na nabycie olejów mineralnych za opustem podatkowym, obliczyć wysokość przypadającej kaucji i sprawdzić, czy papiery wartościowe po przeliczeniu w myśl obwieszczenia Ministerstwa Skarbu z dnia 9 lipca 1934 r. (Dz. Urz. Min. Sk. Nr. 20, poz. 241) na wartość kaucyjną (o ile są objęte obwieszczeniem) zabezpieczają należycie podatek przypadający od jednorazowo pobieranej ilości oleju mineralnego i czy we wszystkich przypadkach urząd jest w posiadaniu dokumentów zastawu papierów wartościowych. W razie gdyby kaucja okazała

się niewystarczającą, należy wezwać przedsiębiorcę do niezwłocznego uzupełnienia kaucji.

Jednocześnie zwraca się uwagę, że w zezwoleniach dotyczących przyznania opustu podatkowego, nie należy się ograniczać do określenia tylko rodzaju olejów, np. nafta, benzyna, olej gazowy i t. p., lecz należy podawać ciężar gatunkowy olejów, który jest podstawą do określenia stopy podatku i wysokości kaucji.

Dyrektor Departamentu:

(—) *Zaremba*

412.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 7 czerwca 1935 r.

L. D. VI. 6039/2/35

w sprawie zabezpieczenia należności monopolowych z tytułu skażania spirytusu przez wytwórnie octu nie w miejscu poboru lecz w miejscu przerobu.

Do

wszystkich Izb Skarbowych i Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy) w Katowicach oraz do wszystkich Urzędów Skarbowych Akcyz i Monopolów Państwowych.

Ministerstwo Skarbu zawiadamia, iż na podstawie przepisów § 184 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 10 września 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 88, poz. 746) na zabezpieczenie należności monopolowych, mogących powstać z tytułu skażania spirytusu przez wytwórnie octu, należące do Związku Fabrykantów Octu w Polsce, nie w miejscu poboru spirytusu, lecz w miejscu przerobu, Ministerstwo Skarbu przyjęło od Związku zbiorowe zabezpieczenie na następujących warunkach:

1) wysokość zabezpieczenia ustala się na 15% różnicy pomiędzy każdocześnie obowiązującemi cenami spirytusu na wódki gatunkowe (obecnie 7,50 zł za litr) a cenami obowiązującemi na spirytus do wyrobu octu (obecnie 1,20 zł za litr spirytusu surowego lub spirytusu rektyfikowanego poślednich gatunków);

2) na podstawie niniejszego zarządzenia każda z wytwórni octu, wymieniona w załączonym wykazie, po otrzymaniu odpowiedniego zezwolenia Izby (Urzędu) na zakup spirytusu, będzie uprawniona pobierać spirytus bez obowiązku składania dodatkowego zabezpieczenia oraz jakichkolwiek dodatkowych zaświadczeń Związku;

3) każdy z członków Związku może pobierać jednorazowo taką ilość spirytusu, jaka jest wymieniona w załączonym do niniejszego zarządzenia wykazie; wykaz ten w miarę potrzeby będzie uzupełniany, przyczem zmiany podawane będą tylko do wiadomości poszczególnych zainteresowanych Izb (Urzędu);

4) w razie powstania jakichkolwiek należności od wytwórni, wymienionych w wykazie i nieuregulowania tych należności przez daną wytwórnię w ciągu dni 14, cała należna kwota będzie natychmiast ściągnięta z omawianego zabezpieczenia, przyczem członek Związku, który nie uregulował należności, traci prawo do korzystania z uprawnień, wynikających z niniejszego zezwolenia;

5) uszczuplona kaucja musi być przez Związek w ciągu 7 dni uzupełniona do pierwotnej wysokości, pod rygorem natychmiastowego wygaśnięcia niniejszego zezwolenia;

6) w razie zwiększenia się różnicy pomiędzy ceną spirytusu, przeznaczonego do wyrobu wódek gatunkowych a ceną spirytusu do wyrobu octu, złożone zabezpieczenie powinno być odpowiednio uzupełnione w ciągu 15 dni od ogłoszenia nowych cen w Dzienniku Ustaw tak, aby kaucja wynosiła stale nie mniej niż 15% wspomnianej różnicy obliczonej dla całej objętej niniejszem zezwoleniem ilości spirytusu;

7) w razie cofnięcia zabezpieczenia złożonego przez Związek za któregokolwiek z członków, zawiadomienia o tem przesyłane będą przez Związek bezpośrednio właściwej Izbie (Urzędowi); po upływie 14 dni od daty otrzymania przez Izbę (Urząd) takiego zawiadomienia dana wytwórnia traci prawo poboru spirytusu na podstawie gwarancji złożonej przez Związek z tem jednak, że gwarancja ta zabezpiecza nadal wszelkie należności od danej wytwórni powstałe z tytułu poboru spirytusu przed upływem wspomnianego terminu; w stosunku do tych wytwórni, zgodnie z przepisami § 184 ust. 1 wspomnianego rozporządzenia Ministra Skarbu, przed wydaniem spirytusu Izba (Urząd) zażąda złożenia zabezpieczenia przewidzianego we wspomnianym przepisie, t. j. zabezpieczenia w pełnej wysokości; przywrócenie prawa korzystania z zabezpieczenia Związku nastąpi automatycznie po otrzymaniu przez Izbę (Urząd) pisemnej zgody Związku;

8) zezwolenie dotyczące omawianego zabezpieczenia ważne jest aż do odwołania i może być ono każdej chwili cofnięte bez podania powodów.

Dyrektor Departamentu:

(—) *Zaremba.*

Załącznik do okólnika L. D. VI.6039/2/35.

W Y K A Z

wytwórni octu, należących do Związku Fabrykantów Octu w Polsce, z wyszczególnieniem jednorazowych przydziałów spirytusu, zabezpieczonych kaucją, złożoną do depozytu Ministerstwa Skarbu.

Wytwórnia	Miejscowość	Wysokość jednorazowego poboru spir. w ltr. 100°	
	I. Izba Skarbowa Grodzka w Warszawie		
„Victorja" Sp. z o. o.	Warszawa, Piusa XI — 30	500	
Dobrowolska Antonina	Warszawa, Obożna 4	400	
„Winoocet" I. Knorpla	Warszawa, Czerniakowska 160	700	
„Monopol" Komicza J.	Warszawa, Grażyny 7	2.000	3.600
	II. Izba Skarbowa Okręgowa w Warszawie		
Baum Abram	Łowicz, Nowy Rynek 17	700	
Baumgarten Saul	Pułtusk, 3 Maja 14	500	
Hammer Szlama	Grójec, Mogielnicka 8	400	
Maryanowski Stanisław	Kutno, Kościelna 106	1.000	
„Mazowianka" M. Zakon	Mińsk Maz., Bulwarna 6	250	
„Merkury" Rubinstein G.	Włocławek, Kaliska 12	300	
„Ocetpol" Rafała Buraka	Gostynin, Trakt Bieżewski 8	500	
Zalewski Kazimierz	Rawa Maz., Rynek 15	400	
Wiernik Abram	Wyszków, Przedmieście 37	200	4.250
	III. Izba Skarbowa w Łodzi		
Goldfreid Józef	Piotrków Tryb., 3 Maja 27	1.740	
Lustig Rafał i S-ka	Kalisz, Poznańska 2	550	
Warszawski Abram	Zduńska Wola, Łaska 89	1.000	3.290
	IV. Izba Skarbowa w Kielcach		
Alembik Majer	Myszków, Pocztowa 19	1.000	
Bruśnicki Józef	Radom, Żeromskiego 5	400	
Goldbroch Abram	Radom, Marjackie Górki 8/10	420	
Grudziński J., właśc. Grudzińska Katarzyna	Ostrowiec Kiel., 3 Maja 24	400	
„Ideal" Sp. z o. o.	Sosnowiec, 1 Maja 21/25	600	
Landau Benjamin	Radom, Czachowskiego 25	320	
„Orzechówka", Orzech G.	Częstochowa, Fabryczna 10	440	
Wiśniewski Bolesław	Opoczno, Piotrkowska 56	600	
„Zdrowie" J. Manela	Kielce, Stolarska 5	410	
„Zdrowie" N. Przednówek	Radom, Malczewskiego 8	460	5.050
	V. Izba Skarbowa w Lublinie		
Gwoździowskiego A. sukc.	Lublin, Jezuicka 13	250	
Monachem Munysz	Garwolin, Senatorska 49	260	
Orzycer Berko	Węgrów	250	
Orzycer Srul	Siedlce, Joselewicza 4	260	
„Samotnia", Kurcbard A.	Puławy, Zielona 1	300	
Srebrnik Jankiel	Łuków, Międzyrzecka 39	235	
Urbanowicz A., właśc. Urbanowicz Bolesław	Lublin, Szewcka 4	300	
„Warszawianka" A. Postój	Lublin, Kowalska 4	200	
„Wiedniówka" A. Frydlender	Lubartów, Lubelska 408	200	
Zysberg Szyja	Kraśnik, Krakowska 40	200	2.455
	VI. Izba Skarbowa w Białymstoku.		
Farbstein Mira	Białystok, Śledziowa 9	200	
Szajna Delatycka	Łomża, Rządowa 9	400	
Knorpel Anszel	Ostrów Maz., Nurska 9	620	
Rozen Chaim	Grodno, Św. Trójcy 9	400	1.620

VII. Izba Skarbowa w Wilnie

Borowski Dawid	Wilno, Makowa 22	500	
Urbanowicz Bracia	Wilno, Szeptyckiego 10	300	800

VIII. Izba Skarbowa w Brześciu.

„Octokres" L. Pawlikowski i M. Jelin	Brześć n/B., Jagiellońska 57	250	250

IX. Izba Skarbowa w Łucku

Krasicki hr. Zygmunt	Chołoniów, p. Horochów	600	
Lankoff Antoni	Dubno, Jasna 5	200	800

X. Izba Skarbowa w Poznaniu.

Bilski Jan	Gniezno, Chrobrego 26	2.000	
„Fermenta" Piliński A.	Bydgoszcz, Nowy Rynek 9	2.040	
„Kometa" Sachse F.	Wieleń	400	
Kopecka Elżbieta	Koronowo n/B., Łokietka 33/35	400	
Leszczyńska Fabryka Octu Józefa Góreckiego	Leszno Wlkp., Żwirki i Wigury 25	2.400	
„Ocet", L. Kłębowski i S-ka	Bydgoszcz, Poznańska 35	400	
Salomon Herman	Szamocin, Pl. Wolności 22	900	
Świeca Henryk	Pleszew, Nowy Rynek 2	1.090	
Świeca Henryk	Ostrów Pz., Szpitalna 19	810	
Radeccy Bracia	Inowrocław, Św. Mikołaja 13	1.700	
Frank Paweł	Runowo Kraińskie	710	12.850

XI. Izba Skarbowa w Grudziądzu

Buda Bronisław	Sępólno, St. Rynek 7	530	
Chylewska Marja	Nowe Miasto n/D.	600	
Hein Herman i S-wie	Tczew, Królewska 12/13	1.200	
Josephsohn J., właśc. Josephsohn Klara	Lidzbark, St. Miasto 19	380	
Lammlein Helena, właśc. Riedel Wilhelm	Chełmża, Rynek 5-a	700	
Malinowski Ignacy	Lidzbark, Kościelna 2	400	
Mazur Józef	Grudziądz, Pańska 24	580	
Piotrowski Antoni	Chojnice, Szosa Gdańska 13	525	
Schwanke Ryszard	Świecie — Marjańki, p. Świecie n/W.	600	
Polski Przemysł Wódczany S. A.	Starogard, Rycerska 3	2.000	
Zawiślewski Karol	Toruń, St. Rynek 12	400	7.915

XII. Izba Skarbowa w Krakowie

Gablenz i Syn, Sp. z o. o.	Kraków, Król. Jadwigi 33	1.250	
Krajewski Jan i S-ka	Nowy Sącz, Lwowska 52	450	
Krakowska Fabryka Octu H. D. Srebrny	Kraków, Tatarska 7	700	
Weiser Salomon	Jasło, Igielna 49	250	
Schwimmerowa Teofilowa	Bochnia	200	2.850

XIII. Izba Skarbowa we Lwowie

Holloschütz Hersch	Korczyna	500	
Holloschützer Markus	Rzeszów, Kopernika 13	300	
Kowler Schewa i Samuel	Rawa Ruska	200	
Kremer Salomon	Sanok	500	
Scheuer Necha	Mościska, Rynek	550	
Tarnawker Markus	Jarosław, Opolska 4	350	
Tindel Salomon	Jarosław, Sobieskiego 5	400	2.800

XIV. Izba Skarbowa w Stanisławowie

Rand i S-wie, właśc. Hersz, Jakób i Lejb Rand	Bolechów	1.250	
Schapira Abraham	Stanisławów, Piastów 18	450	1.700

XV. Urząd Wojewódzki Śląski, Wydział Skarbowy w Katowicach

Brawer Leon	Cieszyn, Niemiecka 22	600	
Górnośląska Fabryka Octu Winnego, Sp. z o. o.	Szopienice, Rawy 2	2.190	
Kromolowski Maks	Mysłowice, Mostowa 5	340	
Larisch Mönnich Dr. Jan	Zebrzydowice, woj. Śląskie	1.000	
Spitzer Wilhelm	Skoczów, Rynek 30	600	4.730
		Razem ltr.	54.960

413.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 15 czerwca 1935 r.

L. D. VI. 3810/3/35

w sprawie ewidencji pokredytowanych banderol (opasek podatkowych) od drożdży i wina musującego.

Do
wszystkich Izb Skarbowych i Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego, Wydział Skarbowy, w Katowicach.

W myśl nowych przepisów rachunkowo-kasowych, które obowiązują od 1 kwietnia 1935 r. (zarządzenie Ministra Skarbu z dnia 27 marca 1935 r. Dz. Urz. Min. Sk. Nr. 9, poz. 178) Kasy Urzędów Skarbowych zostały zwolnione od obowiązku prowadzenia ewidencji pokredytowanych banderol (opasek podatkowych) od drożdży i wina musującego.

Natomiast we wspomnianych przepisach § 39 ustalono, że kasa wydaje opaski podatkowe tak za gotówkę jak i na kredyt jedynie na podstawie zezwolenia kontrolnego organu skarbowego, wyznaczonego przez Izbę Skarbową.

W dziale tych przepisów przeznaczonym dla Izb Skarbowych — § 6 p. 3 — przewidziano obowiązek przesyłania Wydziałom IV-ym otrzymywanych od kas dzienników, obejmujących obroty banderolami wraz z dotyczącemi dowodami.

W związku z powyższemi zmianami poleca się wydać stosowne zarządzenia podległym organom skarbowym i nakazać, aby w odnośnych zaświadczeniach na pobór banderol z kas skarbowych w każdym poszczególnym wypadku dokładnie zaznaczano, czy te banderole mają być wydane za gotówkę, czy na kredyt i by jednocześnie wymieniano wartość podatkową pobieranych banderol.

Dyrektor Departamentu:

(—) *Zaremba.*

Gru
Bud
Urz
Inw
Go
Pap
We
Ak
sz
Sur
Pół
Go
Dłu
Roz
Wą
Róż
n
Rac

Dep
We
Róż
Róż
We

Kos
Kos
Kos
p
sz
Pro
Pod
Roc
tó
Odp
Umo
Zys
368

Mas
biur
płyn
ry
88,7
78,7
151.
950,
4.48
1.90
364.
zł 3
zł 3
zac
w r
III.
4.87